

31 de juliol: Sant Ignasi de Loiola, prevere

Text de l'Evangelí (Lc 14,25-33): En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué: «Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu (...).».

Sant Ignasi de Loiola, prevere (1492-1556)

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui prenem consciència que els temps sempre són “temps de Déu”. L'època de sant Ignasi no fou fàcil ni per a Europa ni per a l'Església: dècades en què els papes varen residir a Avinyó (sotmesos a França); el cisma d'Occident (amb tres papes alhora, cadascun d'ells pretenent ser l'autèntic)... fins a desembocar en la reforma protestant. Paradoxes de la vida, Ignasi de Loiola i el reformador Martin Luter (+1546) van ser plenament coetanis i coincidents en el temps. Però, què distinta va ser la reacció —la “reforma”— de cadascú.

L'obligada convalescència d'Ignasi, a conseqüència d'una ferida de guerra, va ser la providencial ocasió per a llegir reposadament la vida de Jesucrist i d'alguns sants: heus ací els autèntics reformadors! Això li va “desvetllar” l'esperit: “¿I si jo fes el mateix que sant Francesc o que sant Domènec?”, va començar a preguntar-se.

—Vet aquí que sant Ignasi —desempallegant-se de coses i somnis— començà a lliurar-se a la vida d'oració i a la cura dels altres. En aquest camí se li ajuntaren uns quants companys amb els quals fundà la Companyia de Jesús.